

WAT BEB EN LENI DEDEDEN

door ALETTA HOOG

MET PLAATJES VAN M. SMITS VAN BURGST.

UITGAVE H. TEN BRINK - ARNHEM

NIEUWE ZONDAGSSCHOOL-SERIE

ONDER REDACTIE VAN
A. L. GERRITSEN.

WAT BEP EN LENI DEDEN

== DOOR ==

ALETTA HOOG.

MET PLAATJES VAN M. SMITS VAN BURGST.

UITGAVE H. TEN BRINK
ARNHEM.

Wat Bep en Leni deden.

„O zèg Jaap, *leijk* 's!”

Leni hùjgde het er uit.

„Nou wat!”

„'n Vliegende Hollander, dáár! die man draagt 'm. Ik *zie* 't. Hij komt hier naar toe. Zou moeder tòch....”

Verder kwam ze niet. Want de man met iets groots in papier gepakt, was al bij hen en ging hun huis voorbij. Ze keerden zich beiden om, Leni en Jaap, en keken waar hij aan zou bellen. Al wisten ze nu, dat het niet voor hen was, toch waren ze nog in spanning voor wie dat pak, waarin Leni den vorm van een Vliegende-Hollander had herkend, dan *wel* zou zijn.

„Bij.... Roel van Dam! Hè!” zei Leni. En in dat „Hè!” klonk al haar teleurstelling. Juist die nare Roel! Aan al de kinderen van 't plein had zij 't eerder gegund dan aan hem. Nu wist ze meteen, dat ze niet veel kans had er op te mogen rijden, want Roel en zij hadden bijna altijd ruzie. En Roel was er toch al niet best voor te vinden, om anderen van zijn speelgoed mee te laten genieten.

't Was zoo'n vurige wensch van Leni en Jaap om een Vliegende-Hollander te hebben. Eigenlijk nog 't meest van Leni, al was zij dan een meisje en werden

Vliegende-Hollanders meest aan jongens gegeven. Maar de achtjarige Leni speelde graag met jongensspeelgoed, niet alleen om Jaap, die één jaar jonger was en met wien zij veel samen was, maar vooral omdat zij 't zelf graag deed. En buiten schooltijd waren ze meest op straat, als 't er maar even weer voor was. Ze woonden op een stil plein in een nieuwe stadswijk. In 't midden was een plantsoen met een hek er om. En aan weerskanten stonden twee lange rijen huizen. Al de kinderen die in die huizen woonden, speelden op 't plein. Zoo kenden zij elkaar allemaal. Er kwam bijna nooit een auto of rijtuig. De groote menschen vonden 't saai op 't plein, maar de kinderen vonden het er heerlijk, juist, omdat je daardoor zoo fijn kon spelen.

Tot nu toe was er maar één jongen, die een Vliegende-Hollander bezat. En Leni had het er telkens over gehad tegen moeder en er wel wat om gezeurd. Toen had moeder heel ernstig en ook een beetje bedroefd gezegd: „Lieve kind, zet dat nu heusch uit je hoofd, want nooit zal moeder zoo iets duurs voor je kunnen koopen.” En Leni, boos omdat ze hoorde, dat er nooit iets van komen kon, stootte er uit: „Was vader er ook nog maar!”

„Ja, was vader er nog maar!” herhaalde moeder zacht. Toen voelde Leni, dat ze moeder verdriet had gedaan, door dit zóó te zeggen, om dáárom naar vader te verlangen. Ze sloeg haar armen om moeders hals en even huilden ze samen om vader, die in 't begin van 't jaar gestorven was.

Soms vond Leni, dat er veel veranderd was, sinds vader gestorven was. En dan vond ze weer, dat er

toch niet zooveel anders was. Dat kwam omdat vader verre reizen had moeten maken voor zijn werk aan de machinefabriek en hierdoor was 't Leni, Jaap en den twaalfjarigen Bram niet vreemd, om met moeder alleen te zijn. Maar vader kwam dan toch terug en nu wist ze van nooit meer. En toen was moeder altijd voor *hen*, als zij uit school kwamen — en *nu* zat moeder bijna altijd les te geven. Kinderen *bijwerken*, heette dat. Ja, ook wel eens een meneer of juffrouw kwam er, aan wie moeder Fransche les gaf. Nu waren zij er aan gewend. Maar o, die eerste keer! 't Was juist op Woensdagmiddag. Zij en Jaap waren op hun teenen geslopen tot bij de serredeur en hadden hun neusjes plat gedrukt tegen de ruiten om moeder te kunnen zien zitten. 't Leek zóó grappig, dat moeder nu een onderwijzeres was! En moeder had ook moeten lachen, even toen ze die plat-gedrukte neuzen zag en die nieuwsgierige snuitjes. Maar meteen had moeder gewenkt om weg te gaan en ze hadden 't gedaan, omdat moeder hun gezegd had, dat zij ook mee konden helpen in 't les geven, door zoet te spelen en haar niet te storen.

De Vliegende-Hollander was dan in huis gebracht bij Roel van Dam. „En 't is nog lang geen Sint Nicolaas,” zei Leni, „en jarig is ie ook niet. Van wie zou ie 'm hebben?”

Daar ging de deur weer open bij Roel en hij reed den Vliegenden-Hollander naar 'n Pracht was 't! Geel geschilderd met roode biezen.

„Nou wat zeg je? 'n Fijne wagen hè? En 'n dure,”

blufte Roel, „van m'n oom uit Indië, je weet wel, die bij ons logeert. Hij kan 't best doen,” zegt Ma.

In 'n oogwenk had hij ze allemaal om zich heen, de kinderen, die op 't plein speelden.

„'n Beetje ruimte!” zei Roel, „'s kijken of ie goed loopt.”

Ze gingen op zij. Roel deed net of hij 'n auto aan den gang maakte, sprong er toen op en reed het plein af, zoo vlug als hij kon, wel met wat zwaaien en zwenken, want hij was zijn stuur nog niet goed baas. Maar 't ging toch fijn! dat vonden ze allen, toen Roel was omgekeerd en weer op hen toe reed.

„Mag ik ook 's!” — „Hè ja, ik ook?” — „En ik?” klonk 't.

„Vooreerst geen mensch,” zei Roel, „misschien later, als jullie 'n heelen tijd gekeken heb.”

„Net weer iets voor Roel, 'akelige jongen!” zei Leni. „Kom Jaap, ga je mee!”

Maar Jaap wou 't kansje van misschien straks eens te mogen, niet missen en bleef dus liever. „Maar ik niet,” zei Leni, en in haar boosheid over Roel, die een Vliegende-Hollander had en zij niet, liep ze weg en trok hard aan de bel bij Bep Laatsman, haar buurmeisje van twee huizen verder.

„Nou jij kan bellen, zeg!” zei Coba, 't dagmeisje.

„Mag ik naar Bep?” vroeg Leni aan Beps moeder, die juist met een pannetje van de kamer naar de keuken ging.

„Zeker, dat zal Bep prettig vinden, dat je wat bij haar komt. De anderen zijn uit en de kleintjes zijn verkouden en ik moet ze in de kamer houden.”

Leni stapte de trap op. De deur van 't kleine

kamertje boven de voordeur stond aan. Daar lag Bep, Leni's vriendinnetje, nu al weken lang. Ze had het aan de nieren en moest daarom in bed liggen en mocht enkel melkkostjes hebben. Bep had nog zes broertjes en zusjes; de kleintjes waren tweelingen en Beps moeder moest met een dagmeisje alles doen, dus had zij niet veel tijd om bij haar dochtertje te zitten. Maar Bep wist zich lief te schikken in haar ziekenleventje. Gelukkig mocht zij in bed op zitten en bezig zijn, als zij maar ging liggen, wanneer ze moe werd. 't Was een zonnig kamertje. Uit haar bed zag zij de toppen der heesters in het plantsoen en de huizen aan den overkant en de lucht. Moeder had van een kennis een zieken-tafeltje te leen, dat was een poot met een lang blad er aan, dat over 't bed heen kwam en dat je hooger en lager kon zetten. Daar kon Bep heerlijk alles op doen: lezen, schrijven, plakken en handwerken. En boven haar aan den muur was een plank, waar ze al haar hebben en houden op bewaarde. Een smal kastje en waschtafeltje stond tegen den anderen muur en vóór 't bed stond een stoel.

„Dag!” zei Leni

„Dag!” zei Bep. „Moet je niet buiten spelen?”

„Die nare Roel!” zei Leni. Daar moest Bep maar uit begrijpen, dat *die* 't prettige van buiten-spelen er af had gemaakt.

„Wat heeft ie weer gedaan?”

„Nou gedaán! Hij heeft 'n Vliegende-Hollander gekregen van z'n oom uit Indiã, en daar heeft ie 'n branie mee en hij wou er ons geen van allen op laten zitten. En ik krijg er geen, ik weet 't nou heel

zeker." Maar terwijl zij dit zei, was 't toch al net of de boosheid en ontevredenheid wat weg gingen. 't Leek hier minder erg. Zeker omdat Bep al zoo lang ziek was en nooit klaagde. Opeens voelde Leni dit en zij zag 't verschil tusschen haar en Bep.

„Brom jij nooit? En je bent al zóó lang ziek." zei ze.

„Ja, ook wel 's. Maar moeder bidt elken avond met me of de lieve Heer me helpen wil om niet brommig te worden en geduldig te zijn. En zie je, dat helpt hensch. Want de lieve Heer geeft altijd wat goed voor ons is, zegt moeder." En toen opeens op anderen toon: „Zeg Leni, in de kinderkrant staat zoo iets leuks: een Sint Nicolaas-wedstrijd. We mogen maken wat we willen, ook oud speelgoed opknappen en dan wordt het met Sint Nicolaas gegeven aan de kinderen in 't ziekenhuis. Ik heb iets bedacht, maar ik kan 't niet alleen doen; zullen we samen doen?"

„Ja, wat dan?"

„Is er bij jullie ook zoo'n stalenboekje gekomen van behangselpapier en zeil voor den grond? Kijk dit, moeder heeft 't me gegeven."

„Ja, 'k geloof van wel."

„Nou," ging Bep voort, „als je nou bij de bureu wou vragen of ze ook zoo'n boekje hebben gekregen en of wij 't hebben mogen, en dan wou ik er mijn oude poppenkamer mee gaan behangen en nieuw zeil op den grond leggen. En dan, ja, dan moeten we 'm natuurlijk opnieuw meubelen, maar laten we maar eerst dat doen."

„Hè ja, dat is leuk."

„Wil je 'm even krijgen? Hij staat in de kast op 't portaal.”

Toen Leni de poppenkamer gehaald had, ja, toen vond ook zij, dat die een opknapping hard noodig had.

„Zal ik maar dadelijk om de boekjes gaan?”

„Ja, en ga vooral bij die oude dames Sluiter, die zullen 't stellig wel bewaard hebben.”

't Duurde een heelen tijd vóór Leni terug kwam.

Bep legde haar haakwerkje neer en ging wat liggen. Dan kon ze straks als Leni terug was, weer langer opzitten. En zij lag te denken, plannetjes te maken, prettige plannetjes. Moeder kwam haar een beker melk brengen. Bep vroeg of moeder een beetje stijfsel wou koken. Dat beloofde moeder. Net toen moeder weer beneden was, daar kwam Leni de trap op stormen, ja op stormen, want ze was erg opgewonden.

„Vier boekjes, zeg, vier! en nog twee kwartjes ook, voor de meubels,” riep ze.

„Zeg van wie? O vertèl 's!”

„Nou hier vlak naast bij van Beek hadden ze 't weggegooid, bij Smit lag 't al in de prullemand, maar 't was niet verknoeid, dus dat was één. Toen aan den overkant bij de dames Sluiter en die hadden 't nog en wouen er alles van weten, daar moest ik gaan zitten en alles vertellen en ze vonden 't heel aardig, zeien ze en ze vroegen of we al geld voor de meubels hadden en ik zei: nee nog niet, en toen gaven ze me ieder 'n kwartje, lenk hè? En toen ben ik bij van Meurs geweest, daar had Jannetje 't in de keuken, maar ik mocht 't wel hebben, zei ze en toen ben ik bij 'n heele ris geweest, waar ze 't niet meer hadden of waar ze er niet naar wouen

kijken, en toen aan den anderen kant naast ons bij Bekker, daar was er nog een en dat mocht ik hebben."

„Straks krijgen we stijfsel," zei Bep, „laten we nou eerst gaan uitzoeken, welk behang we nemen willen." Zij bladerde in de boekjes. „Gelukkig, ze zijn allemaal gelijk. Als we 't behang in tweeën

Vier boekjes, zeg, vier!

doen, dan zullen we net genoeg hebben, denk ik, dat doen ze veel: 'n kamer zóó behangen, van boven licht en van onderen donker."

Leni stond naast Bep en samen bogen ze zich over de boekjes.

„Hoe vind je dat donkere blad? En dit lichte kransje, dat is snoezig."

„Goed. Nu voorzichtig al die blaadjes er uit nemen.”

„Van 't zeil kunnen we wel verschillend nemen, dat moet wel, 't zijn zulke kleine stukjes. Daar moeten we een mooi mozalek van maken.”

't Werd 'n heele studie, 'n passen en meten om den heelen grond bedekt te krijgen en zóó, dat er wat figuur in zat. Ze waren er nog mee bezig, toen Coba de stijfzel al boven bracht met een kwastje en kranten om op te bestrijken. Toch kwam er van plakken niet veel meer, want het begon al te schemeren en dat herinnerde Leni er aan, dat het tijd werd om naar huis te gaan.

„Morgen om vier uur kom ik 'n poosje en Vrijdag, en dan Zaterdag weer den heelen middag. En Bep moest beloven, er niet alléén aan te werken, want ze zouden alles samen doen.

Thuis had Jaap 't nog druk over Roel z'n Vliegende-Hollander. Maar even had Roel er Jaap en de anderen op laten rijden.

Leni gaf er nu veel minder om, dat zij er geen had. Ze was heelemaal vol van 't werk, dat zij met Bep ging doen, *iets voor anderen*.

Zaterdagmiddag kwamen ze klaar met behangen en zeil leggen. Keurig stond het donkere bladpatroon onderaan en het lichte kransje bovenaan, met een effen rand over de scheiding heen. En op den vloer van de poppenkamer lag een soort mozalek van verschillende stukjes zeil. Voor de raampjes werden van een stukje nopjes-neteldoek gordijntjes genaaid en terwijl ze die naaiden, werd natuurlijk gepraat over: hoe nu verder?

„'k Wou, dat we de meubels ook zelf konden maken,” zei Bep.

„Zoo'n doos heb ik gezien,” zei Leni, „je kan er allemaal meubels van maken, 't is van donker-bruin karton en je moet ze aan elkaar maken, er zitten gaatjes in en dan met een gekleurde draad en dat ligt er ook bij. Hij kost 'n gulden.

„Die moesten we hebben. Maar we hebben maar twee kwartjes.”

„Ik zal vragen of ik 'n kwartje uit m'n spaarpot mag nemen.”

„Ik heb geen spaarpot,” zei Bep, „maar ik vraag vader om 'n kwartje.”

„Hè ja.”

Bep kreeg er twee van vader, „omdat ze zoo'n geduldig patientje was,” zei hij. Bep was verrukt, nu konden zij nog 'n paar poppetjes van 'n dubbeltje er bij koopen. Maandag na schooltijd deed Leni al de boodschappen en stalde het gekochte uit op Bep's beddeplank. Met een dubbeltje er bij van moeder had ze drie popjes kunnen koopen: 'n vader, moeder en kind, zóó zouden ze worden aangekleed. Daar werden heel kleine lapjes voor opgezocht. Ook had ze voor een stuiver een kartonnen bordje met broodjes er op. Dat zou op tafel komen te staan.

Middagen waren ze nu bezig met het aankleeden van de popjes en 't maken van de meubels: een rustbank, tafel en stoeltjes en een kastje. En dan praatten zij over 't meisje in het ziekenhuis, die de poppenkamer krijgen zou en er zóó blij mee zijn zou.

Van Verkade-plaatjes werden er nog 'n paar schilderijtjes geplakt met lijstjes van gekleurd papier

er om en opgehangen met een lintje. Bep had bij haar pronkjies een klein steenen hondje, die met uitgestrekte voorpooten lag. Die werd voorin de poppenkamer gelegd om de wacht te houden. En een heel klein vaasje met gedroogde bloemen kwam in den hoek te staan.

Wat zag de poppenkamer er aardig uit, toen alles klaar was en opgesteld! Iedereen moest 'm bewonderen en de maaksters zelf konden er niet genoeg naar kijken. „En wat zal ze blij zijn, hè, 't kind, dat 'm krijgt!” zeiden ze dan.

't Was maar goed, dat ie nu klaar was, want het ging al hard naar Sint Nicolaas en de meisjes hadden nog allerlei werkjes te maken voor „thuis.” Dat deden ze óók samen en zoo hadden ze menig gezellig middagje op Bep's kamertje.

„Leni, 't staat in de kinderkrant, dat het speelgoed Woensdag gebracht moet worden aan 't gebouw van de krant,” vertelde Bep op 'n Zaterdagmiddag.

„Leuk, dan ga ik 't doen,” zei Leni.

„'k Wou, dat ik ook kon,” zei Bep.

„Ja, ik ook. Maar ik zal goed aan de raadseltante zeggen, dat we alles samen gedaan hebben en ik zal er je alles van vertellen,” troostte Leni.

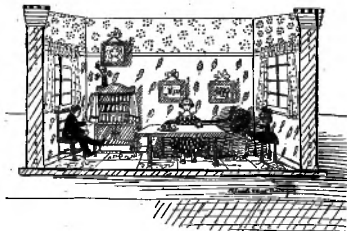
Natuurlijk kon de poppenkamer zóó niet weggebracht worden. Ze pakten de meubels en popjes, 't hondje en 't vaasje in een doos. Bram ging mee om de poppenkamer met een groot papier er om, te dragen tot aan de deur, waar Leni 'm van hem overnam.

Zoo beladen kwam zij binnen. Er waren al 'n heele-

boel kinderen, die hun speelgoed opstelden, of die hun naam en adres opgaven aan de raadseltante en vertelden hoe en waar ze 't van gemaakt hadden.

Op 'n hoekje van een tafel ging Leni 't ook doen en toen 't klaar was, riep zij de raadseltante en vertelde al wat *zij* er van te vertellen had.

„Zoo dus je hebt 't alles samen gedaan met Bep

Wat zag de poppenkamer er aardig uit.

Reinders, dat is, laat 's kijken, wat is haar schuilnaam ook weer? „Doornroosje”, ja en jij bent „Primula” en jullie zijn acht jaar. ”

„Mevrouw schreef alles op,” vertelde Leni aan Bep „en ze vond onze kamer, geloof ik, heel mooi, en Zaterdag is er tentoonstelling van alles, dan mag iedereen komen kijken en om vijf uur is 't prijsuitdeeling en moeten we allemaal komen. En o! er waren zulke leuke dingen: ledikantjes van een

sigarenkistje gemaakt en tafel en stoeltjes ook van sigarenkistjes, en een vliegtuig met 'n motor erin, die had een jongen ook zelf gemaakt en een groot schip."

Ze *liep* niet, nee ze draafde naar huis, die Leni,

ze draafde naar huis.

den middag van de tentoonstelling en de prijsuitdeeling. Ze *hadden* een prijs, samen, een boek! Dat was natuurlijk voor Bep, want het andere stukje van den prijs, dat was voor Leni, *sij* was een van de vier kinderen, die de raadseltante had uitgekozen om op Sint Nicolaas-dag mee te gaan naar het zieken-

huis en het speelgoed zelf te brengen aan de zieke kinderen. Nu zou ze zien, wie de poppenkamer kreeg!

Maar vlak bij 't plein ging ze opeens langzaam loopen. Wat zielig toch voor Bep, dat zij niet mee kon! De poppenkamer was toch van haar en zij had alles bedacht. En ze had de tentoonstelling niet kunnen zien en nu zou ze in 't ziekenhuis er ook niets van zien. Ze had zoo'n, zóó'n meelij met Bep! 't Maakte haar opeens heel bedaard en stil.

„Nou?” vroeg Bep.

„We hebben 'n prijs, hier is ie, 'n boek, 't ziet er leuk uit, voor jou natuurlijk. En ik mag mee Sint Nicolaas-middag naar 't ziekenhuis,” zei ze bijna onverschillig.

„Maar zeg, wat fijn! Ben je niet blij? O, ik vind 't heerlijk,” zei Bep, zoo echt blij, alsof zij 't buitencansje had.

„Die lieve Bep! Zoo zou ik niet geweest zijn,” ging 't door Leni heen en zij dacht aan den Vliegende-Hollander en hoe boos ze geweest was, omdat Roel er een kreeg en zij niet.

„Maar ben je dan niet blij?” vroeg Bep, die er niets van begreep, dat Leni zoo stil was.

„Jawel, maar ik vind 't zoo naar voor jou.”

„Ooo,” zei Bep, „nou, ik zou ook wel graag willen, maar dat kan niet en daar moet ik me in schikken,” zegt moeder. Maar zal je heel goed kijken naar alles en me alles vertellen?”

„Nou of ik! Ik zal kijken voor twee, hoor.”

„Met vier oogen.” Haha! daar hadden ze pret om. Sint Nicolaas-middag mocht Leni komen aan 't bureau van de krant. Het speelgoed was in drie

partijen verdeeld voor de drie zieke-huizen. Leni mocht natuurlijk mee naar dat ziekenhuis, waar de poppenkamer gegeven zou worden. Zo hield bijna haar adem in, toen ze met drie andere kinderen en de raadseltante de kinderziekenzaal binnenkwam. Nog nooit had ze zoo iets gezien: al maar witte bedjes met kinderen er in. Sommigen lagen, anderen zaten, maar bijna allen keken met verlangende oogen naar de groote mand met speelgoed, die de portier in 't midden van de zaal neerzette.

Toen ging de raadseltante even vertellen, waar al dat speelgoed vandaan kwam: dat gezonde kinderen dat voor de zieken gemaakt en gegeven hadden. Daarna begon de uitdeeling en werden de handjes blijde uitgestrekt en klonken er uitroepen van verrassing.

Aan een meisje, zoowat even oud als zij zelf, mocht Leni de poppenkamer geven. Saartje heette ze. „O wat mooi!” riep Saartje. Maar dadelijk betrok haar gezichtje en ze zei: „Maar overmorgen ga ik weg en nou kan ik er maar zoo kort mee spelen.”

„Je mag 't mee naar huis nemen, jullie allemaal al wat je krijgt,” zei de raadseltante.

Nu was Saartje pas recht blij. „Zie je,” vertelde ze aan Leni, „ik ben niet beter, maar ik ga tóch weg, en ik moet nog 'n heelen tijd liggen om m'n been en nou kan ik zoo fijn hiermee spelen. Ik heb er altijd naar verlangd om er een te hebben, maar Moe zei: kan niet kind, is veel te duur.”

Leni knikte. Dát begreep ze, want ze dacht aan den Vliegende-Hollander. Maar zij kon loopen en spelen en springen, en dit meisje moest stil liggen.

Toen vertelde ze van Bep, die ook moest liggen en dat ze 't samen hadden gedaan, want dat de poppenkamer er eerst heel kaal en slordig uitzag. En Saartje luisterde en bekeek en bewonderde onderwijl de meubeltjes en de popjes, de schilderijtjes en 't bloemenvaasje met het hondje. Toen was de raadseltante klaar met uitdeelen. En Leni genoot nog even van 't aardige gezicht: al die kinderen met speelgoed op hun bedjes, sommige druk er over pratend, anderen stil er van genietend.

De zuster zei, dat de kinderen een versje moesten zingen om te bedanken. Dat deden ze van harte.

„Dank je wel en zal je Bep ook bedanken?” zei Saartje. Leni beloofde het en holde naar huis om Bep alles te vertellen.

Toen kwam de Sint Nicolaas-avond. Leni's moeder had nog even gedacht: „'t Zal Leni wel tegenvallen, dat ze geen Vliegende-Hollander krijgt en enkel maar kleine presentjes — heel anders dan verleden jaar, dacht ze met een zucht.

Maar Leni was blij en tevreden met al wat ze kreeg: het bezig-zijn voor anderen had haar gelukkig gemaakt en eigen wenschen doen vergeten. En dan de omgang met Bep had haar ook wat geleerd.

Bep had het ook geholpen, door lange middagen heen.

En Saartje speelde op haar bedje thuis, elken dag met de poppenkamer.

Zoo waren er drie gelukkig geworden door „wat Bep en Leni deden.”

VOOR KINDEREN VAN 5 TOT 8 JAAR.

NANNIE VAN WEHL.

Het boek met de verhalen van Suusje.

PLATEN EN BANDTEEKENING VAN W. HARDENBERG.

Groot formaat, in prachtband f 2.90.

NANNIE VAN WEHL.

DE VERHALEN VAN MIJN JONGEN.

PLATEN EN BANDTEEKENING VAN JEANNE FAURE.

Groot formaat, ingen. f 1.90, gebonden f 2.90.

. . . . Knusse, levendige vertellingen, geschreven door iemand die van kinderen houdt. *Geïll. Volksblad.*

. . . . In dit boek zullen een heele boel andere kinderen plezier hebben. *N. Rotterd. Crt.*

. . . . Het is een boek van fantasie, van elfjes en tovenaars, maar 't is een boek, zoo uit 't echte leven, een verhaal vol warme liefde, dat door zijn eenvoud boeit. *Arnhemse Crt.*

UITGAVEN VAN H. TEN BRINK — ARNHEM.

UITGAVE VAN H. TEN BRINK — ARNHEM.

Onze mooiste Sprookjes

VERTELD DOOR B. J. DOUWES,

MET OEKLEURDE EN ZWARTE PLAATJES VAN JEANNE FAURE.

Compleet in fraaien band f 2.25.

BEOORDEELINGEN.

Weer even nieuw, om van te smullen. Boekjes om kinderen echt blij mee te maken. *(Arnh Dagblad).*

Hier zijn de oude bekenden, Roodkapje, etc. weer eens frisch verteld. *(Algemeen Handelsblad).*

Een keurig boekje. *(Chr. Vrouwenbond).*

Wat een fijn boekje! Ik vind dat Douwes ze mooi vertelt, die rijke fantasietjes aan wier betoovering geen kind zich onttrekken kan. Ik heb de sprookjes aanvaard, als de cultuurproducten van en voor den kindertijd, en daarom wil ik ze ook den kinderen geven. En deze uitgave is bijzonder geschikt voor voorlezen en zelf lezen. *(De School m. d. Bijbel).*

Allerprettigst vertelt de „Oververteller“. Eenvoudig, met inzicht in het kinderlijke, zoo, dat het sprookje in zijn geheel tot zijn recht komt, terwijl toch het argeloos van het kind nergens gekwetst wordt. Ik kan ze van harte aanbevelen. Ze zijn ook allermakeligst geïllustreerd. Het is zoo prettig, dat iemand van de beteekenis als B. J. Douwes, ze over vertelt. *(De Vrouw).*

Schrijver en uitgever hebben hiermede een uitgave bezorgd, die door de jeugd en de onderwijzersreeën met genoegen zal worden begroet. Wij verwachten een ruim debiet. *(Appingedammer Ort.)*

De verteltoon verraadt den opvoeder, hij kan het en de plaatjes zijn keurig. *(Nieuwsblad van het Noorden).*

De heer DOUWES weet uitstekend den kindertoon te treffen, hij weet prettig te vertellen. JEANNE FAURE illustreert de aardige boekjes in de rechte stemming en ze zien er bijzonder smakelijk uit.

(N. VAN HICHRUM in School en Lezen).

Afzonderlijk zijn verkrijgbaar in geïllustreerd omslag:

B. J. Douwes, Roodkapje - Hans en Grietje - Tafeltje dekje f 0.50

B. J. Douwes, Asschepoester - De Kikvorschprins - Gouden

Gansje - 0.50

B. J. Douwes, Sneeuwwitje - Vrouw Holle - 0.50

B. J. Douwes, Doornroos - Klein Dukmpje - 0.50

